

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896.

Zoo ik niet had geloofd, dat ik het goede des Heeren zou zien in het land der levenden, ik ware vergaan. Wacht op den Heere; zijt sterk, en Hij zal uw hart versterken, ja, wacht op den Heere.

DAVID.

15 Sept. 1914.

No. 18

19e Jaargang.

GODS PERSOONLIJKHEID.

Dat Jezus aan den Samaritaansche vrouw die bij de Jakobsbron bezig was water te putten, en waarmede Hij in gesprek geraakte, naar aanleiding van het meeningsverschil bestaande tusschen de Samaritanen en de Joden omtrent de plaats van aanbedding, — tot haar zeide dat God een geest is, en die Hem aanbidden Hem in geest en in waarheid hebben aan te bidden, is oorzaak geweest dat vele der geloovige Christenen zich eene verkeerde gedachte hebben gevormd van de persoonlijkheid des Heeren.

Wanneer er aan een geest wordt gedacht, dan schijnt het uitgesloten te wezen dat die geest ook in het bezit kan zijn van een lichaam, opgebouwd uit stoffen die tastbaar zijn. Althans de gedachte, door de Heiligen der Laatste Dagen als een leerstuk onderschreven, dat namelijk de God van Abraham, Izaäk, en Jakob, wel degelijk een wezen is bekleed met een lichaam, waarvan ons lichaam een getrouw afgietsel is, wordt door de Christen-tegenstanders van de beginselen van het „Mormonisme” met alle kracht bestreden.

En toch is die bestrijding gansch en al ongerijmd niet alleen, maar eveneens met het oog op den Bijbel, volkomen onschriftuurlijk. Ja we hadden haast gezegd dat er bijna geen enkel leerstuk te vinden is in heel de schriftverzameling die met grootere duidelijkheid wordt omschreven dan wel het feit dat God een lichaam heeft, en dat Hij een wezen is bekleed met vleesch en been.

Alvorens we een zekere reeks teksten aangeven welke het leerstuk als zoodanig door de Heiligen derwezen, verdedigen, slaan we eerst een blik op onzen Verlosser, die in de wereld kwam om ons den Vader te verklaren. Het werkelijk begrip van den God van Abraham, Izaäk en Jakob, die zich aan de volkeren van het verleden had bekend gemaakt als een *V a d e r* van allen, was onder het Jodendom van den

tijd van Jezus, zoozeer verloren gegaan, dat Jezus op de mismoedige vraag van Filippus, toen de Heer aan zijne discipelen bekend maakte dat Hij spoedig gereed was om naar dien Vader te gaan, welke vraag luidde: „Heere! toon ons den Vader, en het is ons genoeg,” — ten antwoord gaf: „Ben ik zoo langen tijd met ulieden, en hebt gij Mij niet gekend, Filippus? Die Mij gezien heeft, die heeft den Vader gezien; en hoe zegt gij: Toon ons den Vader?” (Joh. 14 : 8—10.)

Met andere woorden: Zoo ge u den Vader wenscht te zien voorgesteld, weet dan dat Hij die voor u staat, een Zoon is van dien Vader, niet alleen in geestelijken zin zooals alle menschen kinderen zijn van Hem, maar Zijnen Eenig geborene, door Hem zelve gegenereerd, en voortgebracht door eene menschelijke moeder. Die Zoon nu is Hem in gedaante volkomen gelijk, en niet alleen zijn de daden door Hem — den Zoon — volbracht, volkomen homogeen met de bedoelingen en den wil des Vaders, maar ook Hij zelve is in aanschijn gelijk aan den Vader.

Jezus, zoo zegt Paulus in zijnen brief aan de Hebreëen, het eerste hoofdstuk het derde vers „is het afschijnsel zijner (Gods) heerlijkheid, en het uitgedrukte heeld zijner zelfstandigheid.” Niets nu kan duidelijker zijn. Door niemand zal betwijfeld worden dat Jezus een persoonlijkheid was met een lichaam. Jezus, krachtens het feit dat Hij in geheel bijzonderen zin de Zoon was van God, was God. Jezus had — zooals gezegd, — een lichaam, ergo: God heeft een lichaam.

Dit is voor de theologie van de Heiligen der Laatste Dagen evenwel niet de eenige bewijsvoering. Daar is veel meer, en in den Bijbel zijn een belangrijk aantal schriftuurplaatsen die ons den God van Abraham, van Izaäk, en van Jakob, dus den God van het Oude Testament, doen zien als een persoonlijkheid bekleed met een lichaam, bestaande uit soortgelijke deelen als wij die bij den mensch, in algemeen zinn gesproken, waar kunnen nemen.

Als allereerste bewijs daarvan geldt het bijbelwoord opgeteekend in Genesis 1 : 26, al waar wij lezen, „God zeide: Laat ons menschen maken, naar ons beeld, naar onze gelijkenis*); en dat zij heerschappij hebben enz.” Een zeker gedeelte van de Christenheid nu tracht die uitdrukking daar gebezigd, wel zoodanig uit te leggen als zoude dat beeld van God waarvan hier sprake is, enkel bestaan in geestelijke hoedanigheden, als bewijsgrond daarvoor aanhalende enkele teksten waarin van kennis, van gerechtigheid, en van heiligheid, als drie zaken die het Goddelijk wezen eigen zijn, sprake is, maar deze teksten zeggen in geen enkel opzicht dat uit die drie zaken het beeld van God bestaat. De leer van de Heiligen stelt daar tegenover dat waar sprake is van een beeld, van eene gelijkenis, dat daar alvorens

*) Spatieering is van ons. RED.

de scheppingsdaad volbracht werd, een voorbeeld aanwezig was, waarna het te maken schepsel werd geformeerd.

Genesis 1 : 27 zegt ons: „En God schiep den mensch naar zijn beeld, naar het beeld Gods schiep hij hem; man en vrouw schiep hij ze.” Het veld der mogelijkheden van het bestaan Gods wordt hier voor onze verbeelding nog oneindig wijder geopend.

En thans enkele verschijningen van de persoonlijkheid van God onder het Oude Testament, en ons beschreven op zeer duidelijke wijze.

Genesis 32 geeft ons een heel verhaal van een man, worstelende met een anderen man. Hier in deze worsteling is geen sprake van geestelijke krachten, maar bloot natuurlijke krachten zijn het die daar op den voorgrond treden en die bedoeld worden. Ten slotte, nadat het Goddelijk wezen hem — Jakob — niet overmocht, roerde Hij het gewricht zijner heup aan, en zeide tot hem, na hem eerst omtrent zijnen naam te hebben ondervraagd, „Uw naam zal voortaan niet Jakob heeten, maar Israël; want gij hebt u vorstelijk gedragen met God en met de menschen, en hebt overmocht.” Toen zegende Jakob die plaats, en noemde den naam daarvan Pniël; „want,” zeide hij, „ik heb God gezien van aangezicht tot aangezicht, en mijne ziele is gered geweest.”*) Van aangezicht tot aangezicht zag Jakob hier God. God de Zoon kon het niet zijn, althans niet in een lichaam, want dat lichaam bestond toen nog niet. Toch was er een aangezicht als het zijne, en van dat aangezicht tot het zijne zag, met stoffelijke oogen, hij de gedaante van God met wien hij worstelde.

Bij eene gelegenheid dat de Heere op nadere wijze aan Zijne kinderen Zijne inzettingen wenschte te verklaren gaf Hij aan Mozes het bevel om Aäron, Nadab, Abihu, en zeventig van de oudsten van Israël met zich te nemen, en op den berg te klimmen alwaar Hij zich alsdan aan hen zou openbaren. Exodus 24 vers 9 en 10 vertelt ons dat zij alzoo deden, en dat zij den God van Israël „zagen, en onder Zijne voeten als een werk van saffiersteenen, en als de gestaltenis des hemels in zijne klaarheid.” Hier dus werd de Heer door drie en zeventig personen op eenmaal aanschouwd, met stoffelijke oogen.

In Numeri 12 getuigt de Heer zelve van Mozes dat die zóó getrouw is in heel zijn huis Hij van mond tot mond met hem spreekt. Niet door duistere woorden, maar „de gelijkenis des Heeren aanschouwt hij”. In Exodus 32 vers 11 wordt ons verteld dat de Heere met Mozes sprak aangezicht aan aangezicht gelijk een man met zijnen vriend spreekt.

In hetzelfde hoofdstuk, op eene andere plaats, wordt medegedeeld door den schrijver dat Mozes zich verdecktelijk had moeten opstellen

*) De Leidsche vertaling van Hooykaas zegt: „ik heb maar een God gezien.” enz.

en op die wijze de achterste deelen van den Heer te zien had gekregen.

Teksten waar sprake is van Gods lichaamsdeelen als armen, beenen, handen, voeten, vinger enz. zijn er legio. Wij wenschen die evenwel niet aan te halen om niet het gevaar te loopen beschuldigd te worden van mededeelingen die allicht overdrachtelijk zijn bedoeld en in figuurlijken zin, dienstbaar te maken ons onderwerp te ondersteunen. Te meer zulks niet om dat er andere schriftuurplaatsen voldoende zijn om aan te toonen dat de zienswijze van de Heiligen der Laatste dagen dienaangaande op een sterk en wel verdedigbaar fundament berust.

Afgezien verder van alle Bijbelsche bewijzen, afgezien zelfs van het veel naderbij liggende bewijs, wat voor de Heiligen van dezen tijd de meeste waarde heeft, namelijk dat Joseph Smith ons getuigenis heeft gegeven dat hij de Vader en de Zoon heeft gezien, beiden in elk opzicht elkander gelijkende, en beiden bekleed met een lichaam, is er voorts een eveneens sterk bewijs, geput uit redelijke beschouwing, wat ons brengt tot de onomstootelijk vastgestelde overtuiging dat God de Vader in werkelijkheid een wezen moet zijn bekleed met een lichaam.

Daar is geen enkel ding geschapen door den Heer en hen die met Hem waren of alles is een kleed gegeven waarin het geschapene zich in zou kunnen vertoonen. Aan de mensch is de heerschappij der schepping opgedragen en als zoodanig is hem het meest ontwikkelde organisme gegeven, gemaakt naar het beeld — zooals de Bijbel ons zegt — van den Schepper zelve. Hoe nu kunnen wij met redelijkheid veronderstellen dat al dat geschapene, een kleed om zich in te vertoonen hebbende ontvangen, daargesteld zoude zijn door eenen Schepper die zelve geen kleed bezat?

Het eerste hoofdstuk van Johannes doet ons duidelijk aan de hand dat eigenlijk Jezus, de Zoon van God, degene is geweest die de wereld heeft geschapen en alles wat daarin is. Dat God de Vader door hem, dat wil zeggen door middel van hem, de aarde enz. heeft voortgebracht. Die Zoon nu zien wij in de volheid der tijden te voorschijn komen om zelve van het vleesch een lichaam op zich te nemen, dat lichaam weer neer te leggen, om na drie dagen in het graf te hebben vertoefd. in heerlijkheid en onvergankelijkheid dat lichaam opnieuw terug te ontvangen. Dat lichaam voer na verloop van veertig dagen op ten hemel en werd daar geplaatst aan de rechterhand des Vaders, alwaar Stefanus het zag. Is het niet onredelijk nu te veronderstellen dat de Vader zelve, die in alles het voorbeeld was van den Zoon, zelve niet een soortgelijk lichaam met zich zou dragen, aan de rechterhand waarvan het naar waarheid Stefanus mogelijk was den verzezen Heer te zien?

ALLES WEL! ALLES WEL!

Door SUZA YOUNG GATES.

(Vervolg van blz. 264.)

„Tommy,” zei de zieke man, toen de wagens vertrokken, „sta jij op, en ga met den trein mee. Laat vader hier nog wat rusten. 't Zal mij goed doen jongen, en ik kom wel goed en wel van avond in het kamp. Heb jij dus maar geen zorg over mij vent, en wees alleen maar blij dat vader een zoo goede plaats kan hebben om te rusten. Wat zeg je er van mijn jongen?”

„Och vadertje, u moet toch wat te eten hebben.”

„Je kunt hier een kleinigheid laten en eveneens een beker om waterte kunnen drinken. Maar veel trek aan eten heb ik toch niet, vent.”

„O Vader, ik wou dat u mij toe wou staan aan Elder Snow te vertellen dat wij niets meer te eten hebben dan een weinig koren,” hokte de knaap.

„Nu Tommy, nadat je zoo moedig bent geweest om de ossen te drijven, en al deze nieuwe Amerikaansche wegen te leeren kennen, geef je het nu op in het gezicht van de heuvelen van Zion? Weet je niet dat er heel weinigen in het kamp iets meer hebben te eten dan wij? Enkel een bete Amerikaansch koren, en een beker om het verkoelende water te kunnen drinken. Geef mij nu voor 't laatst nog wat te drinken voor je gaat, en dan „hurry on” jongen, anders raak je te ver achterop. Je weet vent dat de ossen heel langzaam gaan, heel langzaam.”

De knaap gaf blijk van de ongemakkelijkheid die hij gevoelde om zijn vader alleen achter te laten, maar de vader verzekerde en herverzekerde hem.

„Ik kan de tien of twaalf mijlen van jelui dagreis in heel korten tijd loopen, Tommy; je zult nog wel weten hoe goed en vlug vader altijd loopen kon. Ga nu vent, ga nu.”

De knaap haastte zich ten laatste weg omreden hij eveneens vreesde te ver achter den trein aan te komen. Zijn vader was somwijlen meer zoo achtergebleven, en hij wist dat de dagreis zooals gemaakt werd door de zware ossen, niet zoo heel ver was voor een welonderwezen Engelschman om in te halen. En daarom ging hij mee.

De zon brandde het vleesch van den knaap door zijn ruw hemd; en de verzengende lucht dronk spoedig de vochtigheid in, zoo ijverig ingezogen bij de halte-plaats. Hij was zeer eenzaam, een ook was hij verder achterop dan gewoonlijk, omreden zijn gesprek met den vader. Maar hij vertelde zichzelf nogmaals en nogmaals, als de trage uren daarhenen kropen dat hij blijde was dat vader rusten kon aan de zijde van den schaduwhoudenden stroom, en hij wist dat hij het kamp

bij bedtijd zou kunnen bereiken, en toch zijn rust had kunnen houden gedurende het slechtste gedeelte van den dag.

De nacht was al haast even zwoel als de dag geweest was. Maar toen de wagens aan de Zoetwaterstroom langzaam een cirkelvormige ruimte gingen beschrijven voor hun kamp — elke wagenvooreinde buitenwaarts gericht, terwijl het voorste wiel van den achtersten wagen in het achterwiel greep van degene welke daarvoor stond, aldus een bijna onontkoombaar kamp vormende voor het vee — scheen de avondster alreeds helder in het westen. De tenten waren spoedig opgezet, de wagencirkel omringende, en het eenvoudige maal was niet lang in toebereiding evenmin als het lang duurde alvorens het verdwenen was.

Dan kwam de viool te voorschijn, behoorende aan den zwakken kleinen man met donkere oogen; en, dezelve liefkoozend vasthoudende, klom hij op den middelsten wagen. Het instrument voor zijn knie houdende, probeerde hij zachtkens de gespannen snaren. Het kleine, rood-bruine instrument was voor dezen Engelschen artist een zingende violin geweest, met zuchten en gelach verborgen in zijn bolvormig lichaam; maar nu, uit de lang onbetreden vlakten van Amerika, omringd door een gezelschap van zorgelijke, zwak belichaamde godsdienstige pelgrims, die af en toe de verfrissing verlangden van een onschuldig vermaak, maakte hij van zijn bemind instrument een gewone viool, met een ongewone toon echter, van allerlei er op voortbrengende wat strekken kon de harten voor een wijle van hunne zorg te ontheffen. Zijn vingers zweefden op en neer, in en uit, de noten met zoodanige inspiratie voortbrengende dat voeten en lichamen zich als 't ware op de maat heen en weer bewogen, al haast voor dat de leider zijn stem liet hooren in de schittering van den woestijn-nacht:

„Kiest uw partners voor de eerste quadrille!”

En harten vergaten te zuchten, honger werd niet meer gevoeld, en rond dien grazigen ring huppelden een zestigtal gelukkige en vlugge voeten.

Een tijdlang ging dat zoo door, en het jonge metsje door Elder Snow in den middag Maggie genoemd, was zeker niet de minste die zich verheugde in het genot haar hier geboden, en waarna heel de jeugd zoo verlangend uit kon zien.

„Miss Maggie! Miss Maggie!” Het meisje keerde zich haastig om.

„Dat is Tommy,” ademde ze, half bevreesd. „Ik hoop toch niet dat er met zijn wagen iets verkeerd is.”

Het meisje snelde hem tegemoet en dreef het tienjarige kind in het licht van de onbewolkte maan, en haar armen nauw om hem henen sluitende vroeg zij,

„Nu Tommy, vent, spreek op, en vertel mij al je zorgen.”

„Mijn vader is nog niet in het kamp gekomen, Miss Maggie; en ik heb heel wat zorg over hem.”

Het meisje riep den leider.

„Elder Snow, Tommy zegt dat zijn vader nog niet in het kamp is aangekomen.”

De toegesproken man schonk oogenblikkelijk zijn aandacht. De dans werd niet heelemaal onderbroken, maar een klein aantal mannen werd spoedig aangewezen om terug te gaan en de vermiste man op te zoeken. Brandewijn en wat voedsel werd medegenomen, aangezien het niet ongewoon was voor den invalide achter te blijven in het avondkamp.

Maggie was geneigd de afdeeling te vergezellen, en haar beminde, ofschoon min of meer geraakt en zwijgend, omreden haar behandeling in den loop van den dag, verheugde zich ten zeerste over dit besluit. Want, hij was door Elder Snow gekozen het hoofd te zijn van het troepje wat tot onderzoek werd uitgezonden.

Maggie's moeder en twee andere vrouwen gingen ook mede, want somtijds waren de vrouwen blijde een zoodanige gelegenheid te kunnen hebben om van een schoone avondwandeling te genieten.

Zij waren zeer kalm en onderworpen, als zij hun weg terug spoedig en snel vervolgden. Maar toen zij hun invaliden kameraad ontmoetten, niet ver van het kamp, was het zijn eigen eenvoudige dankbaarheid en vertrouwen die hun angst verdreef, en nogmaals weer braken zij uit in gezang en blijdschap als zij naar het kamp terugkeerden.

De danspartij was echter voorbij toen wij er weer waren, en de meesten van het volk hadden zich reeds binnen het bekleedsel van de wagens teruggetrokken.

Tommy was zoo blij zijn vader in het kamp te zien terugkomen, dat, moe als zijn kleine lichaam was, zijn geest zich als een gevleugelde vogel verhief, en hij grappen maakte en zich verheugde terwijl zijn vader spaarzaam at van het kleine deel melk en toebereid koren wat als zijn deel gespaard was.

Nadien hield de vader een tijdlang het vermoeide lichaam van zijn zootje in zwijgende vereeniging tegen zich aan: en daarna, als zijn vermoeide hoofd tegen zijn schouder in rustige sluimering verviel, wakte hij het kind en drong hem in den wagen te gaan om voorgoed te kunnen slapen.

Slaperig gehoorzaamde het kind; maar de vader zat neer op het voorstel van den wagen en bewaakte het jong paartje in den schaduw van den wagen naast de zijne, als zij fluisterden lange en aangename verklaringen omtrent het misverstand van den dag in elkanders oor.

Hij zag op naar de zwijgende, schitterende hemelen, waardoor de maan leek te zwemmen in opaalkleurige heerlijkheid. Daarna, zonder eenige voorafgaande inleiding, begon zijn zwakke stem de melodie te zingen van het lied bij allen zoo bemind. En als hij zong, fluisterde de Engelsche musicus in de verafzijnde wagen tot zichzelf,

„De toon, de toon is zeer dun en zwak; maar o, de ziel. Hij heeft de ziel van het lied. Konden engelen het een grootere beteekenis geven?”

„Komt, Heil'gen komt, geen werk noch strijd gevreesd,

Maar uw reis blij volbracht!

Schijnt ook de tocht wat zwaar, zijt kloek van geest,

Naar uw kruis krijgt ge kracht.

't Is beter voor ons vast beraâm,

Met moed en blijdschap voort te gaan,

Dan dat de zorg ons harte kwell'

Alles wel! alles wel!”

Als het lied aanhield, de stem versterkt geraakte, en met verborgen beteekenis rilde; klapte het jonge paar wat in elkander verzonken scheen, haastig in de handen, als de haatbrekende klank in de stem hunne ooren genaakte. Hunne stemmen paarden mede, en de noten klommen hooger en vrijer:

„Waarom getreurd, of moelijk 't lot geacht?

't Is niet zoo; geen geweent!

Waarom een groot en heerlijk loon verwacht,

Als er niet wordt gestreên?

Vat moed! gaat voort, wat ook geschied',

Want God verlaat de zijnen niet;

Opdat ons lofied dra vertel':

Alles wel! alles wel!

De knaap in den wagen bewoog zich onrustig, alsof zijn geheugen af en toe nog samenging met dien ook zoo zeer door hem geliefden zang, en waaraan in het bijzonder voor hem zulke weemoedige herinneringen waren verbonden. In zijn droom was het hem als stond hij nogmaals bij het eenzame graf van zijn lieve vroeg gestorven moeder. Hij was zeer vermoeid echter; en zijns vaders zang ging voort:

„Wij vinden wis in 't Westen ver van hier,

't Land door God ons bereid;

Daar wordt de Kerk den volk'ren een banier,

Als weleer is voorzeid.

Dan zingen wij met rein genot

Ter eer van onzen Heer en God,

Bij zielverheffend snarenspeel:

Alles wel! alles wel!”

De leider van het gezelschap kwam uit de schaduw te voorschijn, bewogen door de aandoening van de smeltende stemmen, en zat neer op den wagenstang bij den zinger. Innerlijk was hij bewogen door een glimp van profetische emotie. Maar evenals alle sterke mannen kon hij niet gemakkelijk zijne gedachten onder woorden brengen. En zoo zat hij stil er bij, terwijl de stem langzaam maar zeker voortging.

Slot volgt.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
LE GRAND RICHARDS.

Assistent:
B. TIEMERSMA.

IETS OVER HET OUDE TESTAMENT. (vervolg van blz. 270.)

GENESIS. Het Begin der bewoonde wereld in het tijdperk van den mensch. I. De Schepping, Zondeval, en geschiedenis der menschen vóór den Zondvloed, daaronder begrepen het Eerste Verbond. II. De Zondvloed, Tweede Verbond met Noach, weder-bevolking der aarde; de verstrooiing en spraakverwarring. III. De roeping en de geschiedenis van Abraham en zijne zonen, tot aan het derde geslacht. eindigende met den dood van Jozef. Het geheele boek omvat dus, volgens de algemeen erkende tijdrekening, een tijdperk van 2,369 jaren. Het hoofdonderwerp is de Schepping, het verval der menschheid door de zonde, en de mogelijkheid dat de gemeenschap tusschen haar en God, haren Schepper, hersteld worde. Hoop en geloof worden levendig gehouden door het voorbeeld van enkele uitverkorenen, die, door hunne gehoorzaamheid aan God, erfgenamen worden van beloofde zegeningen, welke voortdurend worden ondersteld, met betooning van genade aan zondaren en een versterking van het geloof in de rechtvaardigen.

EXODUS. Uittocht of Vertrek van het uitverkoren volk — de afstammelingen van Abraham — uit het diensthuis in Egypte naar een beloofd land. In de geschiedenis van een stam ziet men, hoe God met Zijn volk in het algemeen handelt, en hoe de pelgrimstocht door het tijdelijke leven de proef is, welke ieder moet doorstaan. Er is zedelijk, politiek en godsdienstig verval, totdat het geroep der ontaarde menschheid, in het bewustzijn harer ellende, ten hemel stijgt. De Goddelijke hulp verschijnt, bovennatuurlijk werkende door menschenlijke middelen, en de bevrijding wordt tot stand gebracht door het „storten van bloed”, waarbij weder het Paaschlam de voorafschaduwning is van het vrijmakende bloed des beloofden Verlossers. Het boek geeft eene korte schets van de vroegste geschiedenis van Israël als een volk, (1) in dienstbaarheid, (2) verlost, (3) afgezonderd van andere volken, door de ineensmelting van zijn godsdienstig en politiek leven, en zijne wijding tot den dienst van God. De Zedelijke Wet, welke het bevat, is onveranderlijk voor de geheele menschheid. Zij is eigenlijk de plechtige wederuitvaardiging van de Wet, zooals zij door den Schepper in het menschelijk hart gegrift is.

Het omvat een tijdperk van 215 of 430 jaren, en verhaalt de gebeurtenissen van af de geboorte van Mozes tot de oprichting van den

Tabernakel. De voornaamste hieronder zijn: de jeugd van Mozes en zijne roeping om de Profeet van Israël te zijn; de tien plagen en de verlossing van Israël uit de dienstbaarheid der Egyptenaren; de instelling van het Paaschfeest en de toewijding van elken mannelijken eerstgeborene aan den dienst van God; de tocht door de Roode Zee; de wonderbare voorziening van spijs en drank; de zegepraal over de Amalekieten door het gebed; de uitvaardiging der Tien Geboden; voorschriften tot het maken van den tabernakel, de ark en andere zaken tot den eeredienst behoorende, daarbij de wijding tot het priesterschap van het geslacht van Aäron, en de kleeding der priesters; de strengere bepalingen omtrent den Sabbat, en de straf op het maken van eene zichtbare voorstelling der Godheid (b.v. het gouden kalf).

LEVITICUS. Het boek der wetten en plechtigheden, welke den dienst des heilighdoms regelen door den gewijden stam (Levi), als in de plaats tredend voor den eerstgeborene zoon van elk gezin, die oorspronkelijk tot het priesterschap was aangewezen. Het begin staat in nauw verband met Exodus, het einde met Numeri; want terwijl het bevel tot priesterwijding in het eerste wordt gegeven, wordt de plechtigheid zelve in Leviticus verhaald; en de vrijstelling der Levieten van den krijgdsdienst en hunne bijzondere plichten worden in Numeri vermeld. Het onderscheidt zich echter door de afwezigheid van geschiedverhalen (uitgezonderd de priesterwijding, den dood van Nadab en Abihu, en het steenigen van den godslasteraar). Het behelst slechts de geschiedenis van ééne maand. Het bevat: 1. Wetten voor het altaar (voor het volk en de priesters). 2. De wijding der priesters en den dood der mannen, die met vreemd vuur offerden. 3. Wetten omtrent reine en onreine spijzen. 4. Reinigingen. 5. Melaatschheid. 6. Verzoendag. 7. Slachten van dieren. 8. Onwettige huwelijken en onreine handelingen. 9. Voorschriften aangaande de plichten van het volk en de heiligheid der priesters. 10. Slachtoffers voor het altaar. 11. Heilige samenroepingen. 12. Wekelijksche offers van olie en brood. 13. Straf van den godslasteraar. 14. Sabbat- en jubeljaar. 15. Beloften en waarschuwingen. 16. Geloften.

OFFERANDEN. De algemeene naam korban beteekent hetzelfde als gave, en omsluit alles wat aan den dienst van God gegeven wordt, b. v. eerstelingen der vruchten, tienden, bijdragen tot de instandhouding des heilighdoms, van den eeredienst, tot onderhoud des priesters, en van alle soorten van offers.

DE OFFERANDEN VOOR HET ALTAAR waren uit het dierenrijk (1. Brandoffers. 2. Dankoffers. 3. Zoenoffers) en uit het plantenrijk (1. Spijs- en Drankoffers voor het brandofferaltaar in den voorhof. 2. Reuk- en Spijsoffers voor het reukofferaltaar in het heilige). Elk brand- en dankoffer ging met een spijs- en drankoffer gepaard, in evenredigheid met het slachtoffer, aldus;

	MEEL	OLIE	WIJN
	Efa.	Hin	Hin
Met een os. . .	$\frac{3}{10}$	$\frac{1}{2}$	$\frac{1}{2}$
Met een ram. .	$\frac{2}{10}$	$\frac{1}{3}$	$\frac{1}{3}$
Met een schaap of bok.	$\frac{1}{10}$	$\frac{1}{4}$	$\frac{1}{4}$

Deze offeranden waren: 1. Algemeene offers, op kosten en ten behoeve van de „geheele vergadering” (b.v. de dagelijksche morgen- en avondoffers, en de offers op feestdagen); 2. Bijzondere offers, bij bijzondere gelegenheden door de Wet bevolen, of eene vrijwillige hulde van den gever, zooals de dankoffers. Behalve deze waren er bijzondere offeranden op den Verzoendag, op Paschen, enz. De zoenoffers worden verdeeld in zond- en schuldoffers, de eerste leggen den nadruk op het begrip „verzoening”; de laatste (duidelijk door de bijgevoegde geldboete) op het begrip „voldoening”.

FEESTEN. Het wekelijksche feest was de Sabbath (eene herinnering aan de rust na de schepping en de verlossing uit de slavernij van Egypte); het maandelijksche feest was de dag der nieuwe maan, waarop geen rust, maar bijzondere plechtigheden bevolen waren. De nieuwe maan van de zevende maand Tisri, of Feest der Bazuinen, maakte een aanvang aan het burgerlijk jaar, en die van Abib aan het kerkelijk jaar. De groote feesten waren: 1. het Paascheest, van den dag vóór den 14den Abib tot den 21sten dier maand; 2. het Pinksterfeest (den vijftigsten dag daarna), of het feest der weken bij het einde van den oogst; 3. het Loofhuttenfeest, van den 15den tot den 23sten Tisri, de viering van het inzamelen van alle vruchten. Het volk woonde een week lang in tenten, ter herinnering aan de zwerftochten door de woestijn; de laatste dag was „de groote dag” (Joh. VII : 37). Dit feest werd voorafgegaan door den Verzoendag. Om de zeven jaar was er een Sabbathjaar, gedurende hetwelk het land rust had. Om de vijftig jaar was er een Jubeljaar dan werden de slaven vrijgelaten, het land, dat in andere handen was overgegaan, kwam weder aan zijn oorspronkelijken bezitter, en schulden werden kwijtgescholden.

Hierbij kwamen later nog het Purim („Loten”), den 14den en 15den der maand Adar, ter herinnering aan de verlossing door Esther; en het feest der Tempelwijding (den 25sten van Chisleu).

HET VASTEN. De Wet stelde slechts één vastendag in, n.l. op Grooten Verzoendag, den 10den der maand Tisri, in Hand. XXVII : 9 vermeld als „de vasten”. Vier jaarlijksche vastendagen werden gedurende de Ballingschap door de Joden in acht genomen, behalve de buitengewone vastendagen bij gelegenheid van openbare rampen.

NUMERI. Dit boek is genoemd naar de twee tellingen van het volk, in het begin en aan het einde der zwerftochten. Het behelst een tijdperk van acht-en-dertig jaar en drie maanden, beginnende bij de uitvaardiging der laatste wetten op „den eersten dag van de tweede maand van het tweede jaar” na den uittocht, en eindigende op den eersten dag van de vijfde maand van het veertigste jaar. Het bevat: 1. Het opbreken van het kamp aan den Sinaï; de inrichting van het leger en den dienst der priesters, met eene opsomming van hunne plichten; den slotdienst en den zegen. 2. Den beproefden intocht in Kanaän en terugtocht. 3. Opstand tegen Mozes en Aäron; bevestiging van hun gezag; veroordeeling van het volk tot den dood in de woestijn. 4. Verschillende gebeurtenissen gedurende het veertigjarig zwerven. 5. Voorvallen van het laatste jaar, b.v. de dood van Mirjam en Aäron; de zending van Biliam; het volk tot zonde verlost door de Midianieten, en de gevolgen daarvan; wetten omtrent erfeling, en enkele slachtoffers, plechtigheden en geloften; kort overzicht der reizen; de grenzen van Kanaän en de steden der Levieten.

DEUTERONOMIUM, de herhaling der Wet, bestaat hoofdzakelijk uit drie toespraken van Mozes tot het volk, dat in de woestijn geboren was, en de eerste uitvaardiging der Wet niet gehoord had. Hieraan worden enkele der laatste daden en woorden van den wetgever toegevoegd, n.l. de aanstelling van zijn opvolger, zijn lied en zijn laatste zegen, gevolgd door de vermelding van zijn dood (waarschijnlijk door Jozua).

De eerste toespraak is eene inleiding; zij herinnert den Israëlieten hunne verlossing uit Egipte, Gods bestuur en bescherming gedurende hunne zwerftochten, en hunne veelvuldige ondankbaarheid, en eindigt met eene waarschuwing met het oog op het verledene, en eene vermaning tot gehoorzaamheid voor de toekomst, opdat zij de erfenis, die nu binnen hun bereik is, in bezit zullen kunnen nemen. De tweede is eene praktische verklaring van de geheele Wet, beginnende met de Tien Geboden, in het bijzonder van de Eerste Tafel; hierop volgt de uitvaardiging van bijzondere voorschriften, die in drie hoofdgroepen verdeeld zijn, n.l.: 1. wetten betreffende den godsdienst; 2. betreffende de rechtspleging; 3. betreffende persoonlijke en maatschappelijke rechten. De derde toespraak is de plechtige hernieuwing van het verbond met eene indrukwekkende opsomming der zegeningen welke met de inachtneming, en der vloeken welke met de overtreding der Wet gepaard gaan. Met het houden dezer toespraken, het lied, den laatsten zegen, en het einde van Mozes' leven kunnen niet meer dan tien dagen verlopen zijn (de eerste tien van de elfde maand van het veertigste jaar). Zij kenschetsen zich door een ernstigen vermanenden toon en een plechtigen, indrukwekkenden stijl; zij zijn een terugblik op het verledene, en eene dringende roepstem met het oog

op de loopbaan die voor zijne hoorders aan de overzijde der Jordaan moet beginnen. Mozes beschrijft met levendige kleuren, voor hen die er niet bij tegenwoordig waren geweest, de Goddelijke uitvaardiging der Wet op Sinaï. Hij herinnert veel wat vergeten was, of bij gebrek aan gelegenheid, niet in de woestijn werd toegepast, maar hetgeen toch behoorde tot de verzameling van wetten, waardoor zij, als gevestigd volk, geregeerd moesten worden. Zijne hoorders zijn slechts gedeeltelijk met de Wet bekend; vandaar dat sommige zaken terloops vermeld worden, terwijl over andere wordt uitgeweid, en er zelfs nieuwe inzettingen bij worden gevoegd, om de Mozaïsche voorschriften volledig te maken (hoofdstuk XII—XXVII). Deze latere burgerlijke instellingen zijn op Gods bevel uitgevaardigd, en hebben dus dezelfde Goddelijke kracht als de godsdienstige instellingen. In dit boek doet Mozes zich kennen als een profeet, en spreekt eenige van de belangrijkste voorspellingen van het Oude Testament uit (hoofdstuk XVIII : 15 en volgende verzen, en XXVIII—XXXII).

2. DE GESCHIEDBOEKEN (van Jozua tot en met Esther) bevatten de geschiedenis van het Israëlitische volk gedurende de drie groote tijdperken van zijn volksbestaan: 1. Als een bond van onafhankelijke stammen, door godsdienst en afstamming vereenigd; 2. als een koninkrijk, na drie geslachten in twee geheel afgescheidene rijken verdeeld; 3. als schatplichtig aan vreemde indringers.

JOZUA (Jehova is verlossing), het eerste van de twaalf zogenaaemde geschiedkundige boeken, omvat een tijdperk van vijf-en-twintig jaar, en wordt ondersteld door Jozua, wiens naam het draagt, geschreven te zijn. Hij was de opvolger van Mozes, als de profeet des Heeren en de voorganger van zijn volk; hem was de taak opgedragen de vestiging der Israëlieten in Kanaän te besturen. Het bestaat uit drie deelen: 1. De verovering van Kanaän gedurende zeven jaar, dat er oorlog werd gevoerd, en de verdelging van een-en-dertig koningen. 2. De verdeeling van het land bij het lot, en de vestiging van den tabernakel te Silo. 3. Laatste vermaningen en dood van Jozua, hetwelk er door een ander bij moet gevoegd zijn. Het kenmerkende van het boek is, dat „de Heere de volken voor hen uitdreef” en dat „Hij streed voor Israel”. De verovering begint met de wonderbare verwoesting van Jericho, na de hernieuwing der besnijdenis en de verschijning van den „Vorst van het heir des Heeren.” Daarop volgt een tocht naar het Binnenland, naar het altaar oorspronkelijk door Abraham te Sichem opgericht, alwaar het verbond vernieuwd wordt door eenen eed en door offeranden; en daarna komt de wonderbare overwinning te Bethoron, en algemeene schrik onder de heidensche inwoners. Het eindigt met eene algemeene vergadering te Silo (waar de tabernakel eene vaste plaats had gekregen), de uitdeeling van land aan elken stam, en eene laatste hernieuwing van het verbond te Sichem, gevolgd door

Jozua's dood. Op de typische beteekenis dezer geschiedenis, wordt in den Brief aan de Hebreëen, hoofdstuk IV, gewezen.

(Wordt vervolgd.)

DE GELIJKENIS VAN DE ONWIJZE BIJ.

DOOR DR. JAMES E. TALMAGE.

Somtijds vind ik mij onder de verplichtingen van werk wat zoodanige stilte en afzondering vereischt als noch mijn gemakkelijk ingericht kantoor, noch mijne gezellige studeerkamer tehuis mij verzekert. De plaats waar ik mij dan bij voorkeur terugtrek is een bovenkamer van een groot gebouw, ver verwijderd van de drukte en het rumoer der stadsstraten. Het vertrek is min of meer moeilijk te naderen, en betrekkelijk gesproken, gewaarborgd tegen menschelijke indingen. Aldaar heb ik vele vredevolle uren met boeken en pen doorgebracht.

Ik ben echter niet altijd zonder bezoekers, en in 't bijzonder niet wanneer het zomer is; want, als ik zit met de vensters open, dan vinden af en toe vliegende insecten gelegenheid om binnen te komen en de ruimte met mij te deelen. Deze zich zelf noodigende gasten zijn mij niet onwelkom. Vaak, zeer vaak heb ik de pen neergelegd, en, mijn onderwerp vergetende, met belangstelling de werkzaamheden van deze gevleugelde bezoekers gevolgd, met daarna de gedachte, dat de tijd, zoo doorgebracht, niet verloren was, want is het niet waar, dat zelfs een vlinder, een kever, of een bij, de drager van lessen kan zijn voor den leergierige?

Een wilde bij van de nabij zijnde heuvelen vloog eens in de kamer; en gedurende een uur of zoo vernam ik bij tusschenpoozen het aangename gezoem van haar vlucht. Het kleine schepsel beseftte dat het eene gevangene was, ofschoon al haar pogen om een uitweg te vinden door de gedeeltelijk geopende vensters, ijdel was. Gereed zijnde de kamer te verlaten, en te sluiten, opende ik wijder het venster, en trachtte de bij eerst te leiden, maar daarna haar uit te drijven naar de plaats van vrijheid en veiligheid, wel wetende dat zoo zij in de kamer bleef, zij sterven zou even als andere insecten, daar opgesloten, vernietigd waren geworden in de droge atmosfeer van de gesloten ruimte. Hoe meer echter ik haar trachtte uit te drijven, hoe meer besloten scheen de bij mijne pogingen te weerstaan. Haar eertijds vredig gezoem ontwikkelde zich, en ontaarde in een boos gegrom; haar dartele vlucht werd vijandig en dreigend. Dan ontkwam zij mijne waakzaamheid, en stak mij in de hand, — de hand die haar naar de vrijheid zou hebben willen leiden. Ten laatste verscheen zij aan een roset, bevestigd aan de zoldering, buiten mijn bereik van hulp of gevaar. De scherpe pijn van haar onvriendelijke steek verwekte in mij eerder medelijden dan toorn. Ik kende de onvermijdelijke straf van haar verkeerd gedreven tegenstand en zelfverdediging en ik had

het schepsel aan haar noodlot over te laten. Drie dagen later kwam ik naar het vertrek terug en vond het verdroogde, levenlooze lichaam van de bij op de schrijftafel. Voor haar hardnekkigheid had zij met haar leven geboet.

Voor de kortzichtigheid, en het zelfzuchtige misverstand van de bij was ik een vijand, een hardnekkig vervolger, een sterfelijk vijand, tuk op hare verwoesting, terwijl ik in waarheid haar vriend was, haar de redding aanbiedende van het leven wat zij door eigen dwaling had verbeurd, er naar strevende het te behouden, ten spijt van haar zelve, — van de doodsgevangenis, en het terug brengen naar de buitenlucht der vrijheid.

Zijn wij zooveel wijzer dan de bij dat er geen punten van overeenkomst aangewezen kunnen worden tusschen haar onwijs gedrag en onze levens? Wij zijn tot strijd geneigd, somtijds met vurige onstuimigheid en toorn, tegen den raad, welke, goed beschouwd, de tentoonspreading kan zijn van meerderwaardige wijsheid en lievende voorzorg, tegen ons tijdelijk gemak aangewend weliswaar, maar ten voordeele van onze voortdurende zegening.

In de moeiten en het lijden der sterfelijkheid schuilt eene goddelijke bediening, welke alleen de volkomen goddelooze ziel falen kan te ontdekken. Voor velen is het verlies van weelde een middel geweest, een middel der voorzienigheid om hen te leiden of te drijven van de gemakken van zelfzuchtige overgave tot den zonnenschijn van het opene en vrije, waar eindelooze gelegenheden een poging wachtende zijn.

Teleurstelling, verdriet, en moeite kunnen somwijlen de uitdrukking zijn van de vriendelijkheid van een alwijs Vader.

Overweeg de les van de onwijze bij.

Vertrouw op den Heere met uw gansche hart, en steun op uw verstand niet. Ken Hem in al uwe wegen. en Hij zal uwe paden recht maken. (Spreuken 3 : 5—6).

Uit een der oude jaargangen van De Ster nemen wij het volgende interessante artikeltje over:

DE „TIEN GEBODEN” DER GEZONDHEID.

1. Gij zult uwen geest en uw lichaam rein houden en verzorgen en U beijveren iederen dag Uwen Schepper meer gelijk te worden.
2. Gij zult steeds zuivere lucht inademen; onzuivere lucht veroorzaakt veel ziekte. Houdt de omgeving van uw huis vrij van alle vuile dier- en plantenstoffen; zij bederven de lucht.
3. Gij zult den zonnenschijn in uwe woning binnenlaten; zij versterkt den geest en het lichaam en is noodzakelijk voor de gezondheid.
4. Gij zult een groote hoeveelheid water gebruiken, zoowel in als uitwendig. Water is het grootste zuiveringsmiddel. Drink niet gewoon-

heidshalve heet of ijskoud water; het benadeelt de verteringsorganen. Drink niet te veel bij de maaltijden, opdat bij de vertering het noodige speeksel niet verdund wordt.

5. Gij zult geen schadelijke bestanddeelen innemen. Hij die zich overgeeft aan de gewoonte om alcoholische dranken of tabak, thee, koffie, opium, morphine, kruiden, vergiftige drogerijen en andere prikkelende of bedwelmende stoffen te gebruiken, wordt een slaaf van zijne hartstochten, hij schaadt zijn lichaam en zijn geest.

6. Gij zult geen van de natuurlijke eischen van het lichaam veronachtzamen; wees regelmatig in uwe gewoonten; gun u regelmatige en voldoende nachtrust; houd de voeten warm, het hoofd koel, de longen vol, den rug recht, en vermijd tocht, een te warme kamer en vergiftige gassen.

7. Gij zult uw geweten en uwe gedachten rein houden. Gedachten vormen het karakter. Vermijd onfatsoenlijkheid, slechte makkers en boeken, die onreine gedachten in het leven roepen.

8. Gij zult met geen dwaze moden meêdoen, die misschien een deel van het lichaam in zijne werking hinderen. De kleeding en het schoeisel moeten niet te klein zijn. Draag niet meer kleeding dan noodig is.

9. Gij zult eten, om te leven, en niet leven, om te eten. Kies gezonde, voedzame spijzen en laat ze voldoende koken. Neem weinig gerechten voor een maaltijd, maar breng van dag tot dag afwisseling aan. Meelspijzen, vleesch en groenten gaan goed te zamen. Gebruik weinig zoetigheid, specerijen en ingemaakt goed. Eet langzaam en kauw goed.

10. Gij zult opgeruimd en vroolijk zijn, vol hoop en goedsmoeds, broederlijke liefde oefenen en achting voor u zelve koesteren. Vit en schimp niet; zoek gemoedsopwekkingen, zooals vrees, hartstocht, toorn, haat, jaloezie enz. te vermijden. Al deze dingen hebben invloed op de gezondheid. Bedenk, dat gezondheid en een goed karakter door edele gedachten te voorschijn worden gebracht.

„Zijt daders des woords, en niet alleen hoorders.” Jac. 1 : 22.

INHOUD.

Gods Persoonlijkheid	bl. 273	De gelijkenisse van de	
Alles wel! Alles wel!	„ 277	onwijze Bij	„ 286
Ieder over het oude Tes-		De „Tien Geboden der	
tament	„ 281	Gezondheid	„ 287

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7b Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending. Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.